

Marion van de Coolwijk

De Cupcakeclub

De verdwenen taart

δ

Vergeten!

WEETJE

In 1996 opende The Magnolia Bakery in New York.

Na sluitingstijd werden er vanillecupcakes gemaakt.

Klanten die 's avonds langs de bakkerij liepen bedelden vaak om een verse cupcake.

Toen deze bakkerij op televisie kwam,

begon de cupcakegekte.

‘Je tas!’ De moeder van Zilver staat bij de voordeur.

‘Rennen, anders kom je nog te laat!’ Zilver ritst haar jas dicht en grist haar gymtas van de kapstok.

‘Doei, mam!’ Ze loopt de voortuin uit.

Haar blonde haren waaien voor haar gezicht.

Ze is weer eens veel te laat opgestaan en heeft geen tijd meer gehad om een staart te maken.

Als ze langs de bakkerswinkel loopt, zwaait ze naar haar vader. Door het grote etalageraam kan ze hem goed zien. Sep staat achter de snijmachine en lacht naar zijn dochter. Hij stopt net een gesneden brood in een zak. Er hangt een geur

van versgebakken brood in de straat.
Mmm, wat ruikt dat lekker, denkt Zilver.
De bakkerij van haar vader bevindt zich achter de winkel. En de winkel is naast hun huis. Via een tussendeur kan haar vader zo naar zijn werk. Sep is al uren aan het werk. Hij staat iedere morgen, behalve zondag, om drie uur op om brood te bakken en taarten te maken. Rond zeven uur wordt alles vers in de winkel gelegd. Om halfacht gaat de bakkerswinkel open. Zilver loopt door. Ze heeft geen tijd om te treuzelen. Ze mag niet weer te laat komen op school. Via de achtertuin van het bejaardenhuis snijdt ze een flink stuk af. In de verte ziet ze de school. Het schoolplein is al leeg. Ze neemt een spurt en springt behendig over het hek. Hijgend stormt ze de klas binnen en gaat op haar plaats zitten. De juf glimlacht, maar zegt niets. Ze sluit de deur van de klas en begroet de kinderen met ‘Goedemorgen, allemaal!’ Zilver pakt haar boek uit de la. Ze beginnen elke dag met stillezen. ‘Heb je het?’ Amy stoot Zilver aan. Zilver schrikt. ‘O, nee! Vergeten.’ Amy kijkt teleurgesteld. ‘Alweer?’ ‘Ja, sorry. Maar ik was laat en Pippie moest nog kattenbrokken en...’ Amy draait zich om. ‘Laat maar.’ ‘Morgen, goed?’ ‘Morgen is het zaterdag,’ bromt Amy. ‘Je denkt gewoon niet na!’ Zilver zwijgt. Amy heeft gelijk. Ze denkt niet na. Niet ’s morgens in ieder geval. ’s Morgens lijkt haar hoofd wel een zeef. ‘Ik leg het vanavond klaar,’

fluistert ze. ‘Echt waar.’ Amy haalt haar schouders op. ‘Zal wel.’

Zilver vangt boze blikken op van Melina en Sara die tegenover haar zitten.

‘Kijk niet zo,’ sist ze. ‘Het komt goed. Als Amy het recept dit weekend in het cupcakeschrift zet, hebben we nog genoeg tijd om alle ingrediënten te bestellen bij mijn vader.’

Zilver, Melina, Amy en Sara vormen een club.

Samen met Jan-Willem uit de klas van meester Thijs.

De Cupcakeclub. Iedere woensdag komen ze

in het geheim bij elkaar in de bakkerij van Zilvers

vader. Ze mogen dan nieuwe recepten uitproberen.

De cupcakes die ze maken, worden diezelfde middag

nog in de winkel verkocht. De klanten zijn er dol op.

Sommige mensen komen elke woensdag

naar de bakkerij, speciaal voor de cupcakes. Sep is

erg blij met de extra aandacht voor zijn winkel.

De Cupcakeclub heeft een schrift, een

receptenschrift. Daar schrijven ze alles in, zodat Sep

precies weet welke ingrediënten er in de cupcakes

zitten. Dat moet. Als de inspecteur komt, moet Sep

kunnen vertellen hoe de cupcakes zijn gemaakt.

Of er suiker in zit. Of kleurstoffen. Of vet.

Of gluten. Of gist. Of melk. Mensen die allergisch

zijn, willen dat ook graag weten. Bakkers moeten zich

aan strenge regels houden. Niemand mag het schrift

inzien. Alleen zichzelf en Zilvers vader natuurlijk.

Tijdens het bakken schrijven ze alle vijf hun

ingrediënten en de hoeveelheden op een kladblaadje.

Aan het eind van de middag schrijven ze dan

hun recept in het net over in het schrift. Ze hebben

afgesproken dat het schrift in de bakkerij blijft.

Zo blijft het echt geheim.

Amy had afgelopen woensdag heerlijke cupcakes gemaakt. Iets met sinaasappelschilletjes, kaneel en cola. Heel speciaal. De klanten waren er weg van.

Amy had al

haar cupcakes verkocht.

Toen Amy aan het eind van de middag het recept

in het schrift wilde

schrijven, belde haar

moeder dat ze direct

thuis moest komen.

Ze moest op haar kleine broertje passen. Haar moeder moest met spoed naar haar werk in het ziekenhuis.

‘Ga maar,’ had Zilver gezegd. ‘Ik neem het schrift en je blaadje morgen mee naar school, goed?’

Dan kun je het thuis rustig opschrijven.’

Amy was direct weggerend.

Gisteren was Zilver het schrift helemaal vergeten.

En nu vanochtend weer.

‘Nog even en ik vergeet het recept,’ mompelt Amy.

‘Anders kom je vanmiddag naar mij toe,’

fluistert Zilver. ‘Dan...’

De juf duikt achter haar op. ‘Gaan we nu lezen, dames?’

‘Ja, juf.’ Zilver buigt zich over haar boek.

‘Rustig maar,’ mompelt ze zacht.

Om negen uur precies mogen ze hun bladzijde uitlezen en hun boek opruimen.

‘Amy, wil jij de rekschriften uitdelen?’ De juf heeft al gezien dat Amy haar boek

heeft dichtgeslagen.

Zilver leest het hoofdstuk uit en klapt haar boek

dicht. Het is net zo spannend. Ze kijkt om zich heen en ziet dat ze de laatste is. ‘Zijn we zover?’ De juf staat bij het bord. ‘Vandaag wil ik jullie iets vertellen over...’

‘Weet je wat?’ Amy praat zacht.

‘Ik ga tussen de middag met je mee naar huis.’

Zilver kijkt verbaasd. ‘Maar je hebt overblijf!’

‘Ik zeg gewoon dat ik bij jou ga spelen.’

‘Mag dat?’

Amy haalt haar schouders op. ‘Waarom niet?’

De juf tikt op het bord. ‘Amy... welke som houd je dan over?’

Amy kijkt op. ‘Eh...’ Het is duidelijk dat ze geen flauw idee heeft waar de juf het over heeft. ‘Mag ik het zeggen, juf?’ Sahib steekt zijn vinger op.

De juf reageert niet op Sahib, maar wijst naar de boogjes die op het bord staan. ‘Eerst deze som, Amy.’

‘Ik weet het, ik weet het!’ Sahib zwaait ongeduldig met zijn arm heen en weer.

‘Sahib, doe je vinger maar naar beneden. Ik vraag het aan Amy.’

Teleurgesteld laat Sahib zijn arm zakken.

Amy bijt op haar lip. Het wordt nu doodstil in de klas.

‘Vier keer acht,’ fluistert Melina die half met haar rug naar de juf zit.

‘Vier keer acht,’ roept Amy.

‘Inderdaad.’ De juf schrijft de getallen vier en acht op het bord. ‘En zo kun je deze sommen uitrekenen.’

Heeft iemand nog vragen?' Het blijft stil.
'Mooi! Dan mogen jullie opdracht tien maken.
En voor wie dat wil... op de volgende bladzijde
staat een cijferpuzzel.'

Op dat moment gaat de deur
van de klas open. Meester Thijs
steekt zijn hoofd om de hoek
van de deuropening. 'Kan ik je
even spreken, Manon?'

'Jullie mogen beginnen.'
De juf loopt de klas uit
en sluit de deur.

'Dank je,' zegt Amy.

'Graag gedaan.' Melina pakt
haar potlood. 'Deze sommen zijn een makkie.'
'Sommen zijn nooit een makkie,' verzucht Amy.
'Ik snap er niets van.'

'Dan moet je ook opletten.' Melina pakt een
kladblaadje. 'Kijk, je moet eerst de som tussen
de haakjes oplossen.'

Terwijl Melina haar vriendin helpt, staart Zilver uit
het raam naar buiten. De zon schijnt. Ze ziet
een vogel over het kleine grasveldje huppen.

Het is een merel. Hij heeft een worm in zijn bek.

Zou hij een nestje hebben? Haar ogen speuren
de struiken rondom het grasveld af. Nee, een merel
is slim. Die bouwt zijn nest hoog boven de grond.

In een boom. Een plek waar katten niet snel
bij kunnen. Haar blik glijdt naar de grote eikenboom
naast de school. Bewegen daar de bladeren?

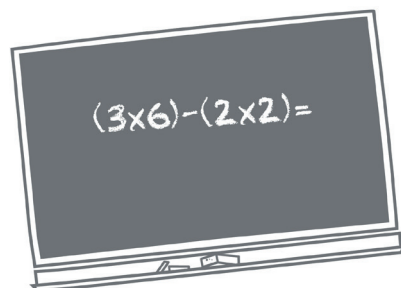
De merel hupt over het gras naar de boom. De worm
in zijn bek beweegt. Heel even blijft de vogel staan.
Dan vliegt hij naar het hek.

Op een van de spijlen blijft hij zitten.
Zilver glimlacht. Die merel is inderdaad slim.
Hij maakt een hele omweg voordat hij naar zijn nest vliegt. Zo houdt hij de plek van zijn nest geheim.
Plotseling schiet de merel de boom in en verdwijnt tussen de bladeren. Hoeveel jongen zou hij hebben? Hoe groot zouden ze al zijn? Ze kunnen vast nog niet vliegen. Misschien... 'Zilver?' De stem van Sara klinkt dringend.
Zilver draait zich om. 'Ja?'
'Wat heb jij bij som vijf?'
Zilver kijkt naar haar schrift en schrikt. 'Eh... ik moet nog beginnen.'
Sara fronst even haar wenkbrauwen. Maar dan buigt ze zich naar Melina. 'Wat heb jij bij som vijf?'
Zilver ziet dat de juf de klas weer in komt lopen en buigt zich over haar rekenboek. Rekenen uit een boek is saai. Ze kijkt naar de eerste som.

$$(3 \times 6) - (2 \times 2) =$$

Zilver glimlacht. Dat kan leuker. Drie merels hebben elk een nest met zes jongen. Ze pakt haar potlood en schrijft het getal achttien op. 'Achttien kleine vogeltjes,' mompelt ze.
'Huh?' Amy kijkt op. 'Wat zeg je?'
'Niets, laat maar.' Zilver gaat verder.
Twee nestjes wiebelen.
Uit beide nestjes vallen twee vogeltjes. Dat zijn dus vier vogeltjes die vallen.
Ze schrijft het getal vier op.
Wel zielig.

Nu zijn er nog maar veertien vogeltjes in hun nest. Ze schrijft het getal veertien op. Helemaal tevreden is ze niet. Deze som moet wel vrolijk eindigen. Ze tekent vier kleine vogeltjes bij het antwoord. Zo, nu kunnen de moedervogels ze komen ophalen. Zilver kijkt tevreden. Zo is rekenen best leuk. Geconcentreerd gaat ze verder met de volgende som. Als ze klaar is, pakt ze snel haar boek en gaat verder met lezen. Rond tien uur is iedereen klaar met zijn rekenwerk. De juf kijkt op haar horloge. 'Voordat we pauze hebben, wil ik graag nog iets met jullie bespreken. Het gaat over het schoolplein.' Zilver klapt haar boek dicht. 'Zoals jullie weten is het schoolplein best saai.' De juf wacht even. 'Zeg maar gerust: supersaai,' roept Tristan. 'De kleuters hebben wel een leuke speelplaats,' zegt Mo. 'Daar kun je skelteren en in de zandbak.' 'Kleuter!' roept Levi. Er klinkt gelach. 'De kleuters hebben hun eigen speelplein,' gaat de juf verder. 'Maar inderdaad, Mo heeft gelijk. Het zou leuk zijn als wij op ons schoolplein ook wat materialen hebben om te spelen.' 'We hebben al een voetbal,' roept Levi. 'Dat is genoeg, toch?' 'Voor jou wel, ja,' zegt de juf. 'Maar er zijn ook kinderen die niet van voetballen houden.' Levi trekt een raar gezicht. 'Echt?' Hij heeft de lachers op zijn hand. Zelfs de juf kan een glimlach niet onderdrukken. 'Meester Thijs, ik en de andere meesters en juffen

hebben een plan bedacht.'

Het wordt stil in de klas.

'We gaan een sponsoractie houden voor ons schoolplein.' De juf kijkt triomfantelijk. Lenny steekt haar vinger op. 'Wat is dat, juf, een spons-actie?'

'Niet een spons-actie, maar een sponsoractie.'

De juf legt het uit.

'Een sponsor is iemand die geld geeft om iets te steunen.'

'Mijn vader is sponsor,' roept Levi.

'Van de voetbalclub.

Hij betaalt alle kleding en zo.'

'Precies,' zegt de juf. 'Een sponsor helpt met geld of spullen om dingen voor elkaar te krijgen.

Iedereen kan sponsor zijn.'

'Ik ook?' vraagt Sahib.

'Als je mij je zakgeld geeft,' roept Levi. 'Dan ben jij mijn sponsor.'

Sahib steekt zijn tong uit. 'Ik dacht het niet.'

De juf wacht even tot het weer stil is. 'Levi heeft het heel goed gezegd. De komende weken gaan wij geld inzamelen. Dat geld gaan we gebruiken om het schoolplein op te knappen. Een basket, een tafeltennistafel, klimrekken, een schommel...'

'Een doel,' roept Levi.

'Ook.' De juf glimlacht. 'Dus ja, wij zoeken sponsors voor ons schoolplein. Jullie mogen ook kiezen wat we met het geld gaan doen.'

'Hoeveel geld hebben we dan?' vraagt Lenny.

'Dat hangt van jullie af. Jullie gaan geld inzamelen.'

'Maar zoveel geld heb ik niet,' zegt Amy.

